

CHƯƠNG 2 BÀI 3

HƯỚNG DẪN PHƯƠNG PHÁP TU HÀNH

Buổi 40 ngày 27/11/2022

A. Hướng dẫn phương pháp niệm Phật

Niệm Phật, niệm là nhớ, ngày ngày nhớ Phật, chính là trong tâm chân thật có A Di Đà Phật, mỗi niệm có A Di Đà Phật, có A Di Đà Phật chính là có tâm, nguyện, hạnh của Phật A Di Đà. Nói một cách khác, đem “Kinh Vô Lượng Thọ” biến thành tư tưởng hành vi của chính mình, đó là chân thật niệm Phật.

Niệm Phật không phải là niệm ở trên miệng, niệm Phật ở trên miệng là tuyên truyền/ rao truyền, là niệm để cho người khác đang nghe, đây là độ chúng sanh, cái gọi là “một khi nghe qua tai, mãi trồng hạt giống đạo”. Niệm Phật là “tâm nguyện hạnh” phải giống như Phật. “Phật tâm” là chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác, từ bi. “Phật nguyện” là giúp đỡ tất cả chúng sinh khắp pháp giới sớm thành Phật đạo. “Phật hạnh” là thật làm, nguyện không phải là giả, là hư không, phải ở ngay trong cuộc sống thường ngày mà tùy phận tùy lực, tận tâm tận lực giúp đỡ tất cả chúng sinh phá mê khai ngộ. Đây chính là sự nghiệp mà tất cả chư Phật Bồ Tát đã làm, “gia nghiệp của Như Lai” mà nhà Phật đã nói cũng chính là giúp đỡ tất cả chúng sinh giác ngộ.

Ở trong thế giới Ta Bà, pháp phương tiện đệ nhất chính là khuyến đạo, dùng việc giảng Kinh thuyết pháp để khuyên dạy, khuyến khích mọi người, giúp đỡ mọi người khai ngộ. Đây là ngôn giáo, kế đến là thân giáo, làm ra những tấm gương cho chúng sanh xem. Ngôn giáo, thân giáo nếu có thể làm được đến viên mãn thì người nhà của bạn đương nhiên sẽ bị cảm động, liền có thể tin tưởng.

Niệm Phật rất quan trọng, công đức vô lượng vô biên, không gì có thể sánh bằng, không chỉ nghiệp chướng của một đời này có thể tiêu trừ mà nghiệp chướng của vô lượng kiếp cũng có thể tiêu trừ. Mà tiêu trừ chính ngay ở khoảng một niệm, “một niệm tương ưng một niệm Phật, niệm niệm tương ưng niệm niệm Phật”, mỗi niệm đều tương ưng với “chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác, từ bi” chính là tương ưng với Phật tâm. Mỗi niệm tương ưng với bốn mươi tám nguyện của Phật A Di Đà chính là tương ưng với Phật nguyện. Mỗi niệm giúp đỡ tất cả chúng sinh liền tương ưng với Phật hạnh.

Vọng niệm là từ nghiệp chướng biến hiện ra, vọng niệm chính là nghiệp chướng. Cho nên chúng ta mỗi niệm đều là Phật, vọng niệm liền không còn, nghiệp chướng cũng liền tiêu trừ. Khi không niệm Phật, có vọng niệm chính là nghiệp chướng khởi hiện hành. Cho nên phải thường niệm Phật, không được gián đoạn, nghiệp chướng mới có thể tiêu trừ

“Không hoài nghi, không xen tạp, không gián đoạn” công phu nhất định đặc lực, đây là bí quyết của niệm Phật. Tổ sư Đại đức của Tịnh Tông dạy chúng ta “lão thật niệm Phật”, “lão thật” hai chữ này không dễ làm đến được, người làm đến được trong đời này nhất định vãng sinh thượng phẩm thượng sanh.

Có người thiện căn phước đức sâu dày, không cần phải tu thì đã lão thật, họ vừa nghe lời của Phật dạy thì chân thật buông bỏ vạn duyên, đối với năm dục sáu trần, danh văn lợi dưỡng của thế gian không còn để ở trong tâm, thị, phi, nhân, ngã thấy đều buông xả. Có người thì phải tu mới có thể lão thật, nhưng chúng ta thì học rồi mà vẫn không lão thật, đây là nghiệp chướng tập khí sâu nặng. Nhất định phải ở ngay trong hoàn cảnh đời sống mà chuyển cảnh giới, mỗi niệm nhắc nhở chính mình, nỗ lực chăm chỉ tu học, chân thật buông xả vạn duyên mới có thể tiêu trừ nghiệp chướng.

Gần đây có một số vị đồng tu đã vãng sanh, đa số đều có thoai tướng tốt, thấy được Phật A Di Đà đến tiếp dẫn. Những người này đã vì chúng ta làm ra một minh chứng, khiến chúng ta lòng tin thêm lớn (tăng trưởng tín tâm). Họ có thể tự tại, an lành vãng sanh, đây là đại phước báu, nguyên nhân là họ có thể buông xuống được. Cho nên “vạn duyên buông xả” là đề mục quan trọng nhất trước mắt chúng ta, mọi thứ đều buông được xuống, tâm khai ý giải thì có thể tiêu tai miễn nạn. Chỉ có buông xả mới có thể chân thật làm đến được một lòng hướng Phật.

“Nhớ Phật niệm Phật, hiện tiền tương lai, nhất định thấy Phật”, đây là công khóa quan trọng nhất trước mắt chúng ta. Trước tiên chúng ta phải chuẩn bị được tốt, phải đem nhân tố khiến công phu niệm Phật không có lực trừ bỏ đi, công phu liền có thể có lực, liền có thể đạt đến công phu thành khối, thậm chí đạt đến nhất tâm bất loạn. Đây mới là phước báu chân thật, trí tuệ chân thật. Người xưa thường nói, lúc cộng tu nếu có nghi hoặc, xen tạp thì sẽ phá hoại công phu niệm Phật.

Niệm Phật là lấy “nhất tâm bất loạn” làm mục tiêu, “nhất tâm” đương nhiên không dễ gì đạt được, nhưng đối với người thông thường mà nói, thấp nhất của nhất tâm cũng là công phu thành khối, phải nên có thể đạt được. Chỉ cần đạt đến cảnh giới này thì nhất định nắm được phần vãng sanh bất thoái thành Phật.

“Công phu thành khối” chính là không có nghi hoặc, không có xen tạp, không luận bất cứ lúc nào, ở bất cứ nơi đâu, cho dù ban đêm nằm mộng cũng không quên câu A Di Đà Phật, đây chính là kiểu dáng của công phu thành khối.

Ngoài “A Di Đà Phật” ra, tiếp xúc với tất cả người và sự vật, phải thường xuyên giữ gìn cảnh giác cao độ, quyết không để ngoại cảnh làm mê hoặc, dao động. Đây chính là công phu. Muốn đạt đến công phu thành khối, vì sao ở niệm Phật đường niệm Phật vẫn làm không được?

Có hai loại nguyên nhân: Một là phiền não tập khí từ vô lượng kiếp quá nặng. Tập khí là tri kiến, số đông gọi là thành kiến, thành kiến rất sâu, ý kiến rất nhiều. Đây là một

thứ phiền phức. Nguyên nhân thứ hai là không lão thật. Lão thật cũng không dễ làm, người có thể làm đến được lão thật, không luận tu học bất cứ pháp môn nào nhất định cũng có thể thành tựu. Mà phương pháp bổ cứu chính là đọc kinh, nghe pháp.

Bước vào niệm Phật đường, nếu muốn công phu có lực, cần phải buông xả tất cả thân tâm thế giới. Buông xả không được là không tường tận giáo lý, thì phải dùng phương pháp giảng kinh để bù đắp. Trước đây niệm Phật đường không có giảng kinh, nhưng mỗi khi thấp một tuần hương lúc chỉ tĩnh đều có giảng khai thị, dụng ý là giống nhau, chính là giúp mọi người đoạn nghi sinh tín, công phu có lực.

Nhất là trong thời đại hiện tại, thời gian chúng ta nghe kinh ít, nền tảng chưa đủ sâu (cắm gốc chưa đủ), cho dù có duyên ở nơi niệm Phật đường thù thắng như vậy vẫn là sinh phiền não, vẫn là có ý kiến, vẫn là chướng ngại công phu tu học của chính mình.

Do đây có thể biết, kinh không thể không đọc, pháp không thể không nghe, mọi người phải chân thật nỗ lực dụng công.

Buổi 41 ngày 04/12/2022

Gần đây có một số vị đồng tu đã vãng sanh, đa số đều có thoại tượng tốt, thấy được Phật A Di Đà đến tiếp dẫn. Những người này đã vì chúng ta làm ra một minh chứng, khiến chúng ta lòng tin thêm lớn (tăng trưởng tín tâm). Họ có thể tự tại, an lành vãng sanh, đây là đại phước báu, nguyên nhân là họ có thể buông xuống được. Cho nên “vạn duyên buông xả” là đề mục quan trọng nhất trước mắt chúng ta, mọi thứ đều buông được xuống, tâm khai ý giải thì có thể tiêu tai miễn nạn. Chỉ có buông xả mới có thể chân thật làm đến được một lòng hướng Phật.

“Nhớ Phật niệm Phật, hiện tiền tương lai, nhất định thấy Phật”, đây là công khóa quan trọng nhất trước mắt chúng ta. Trước tiên chúng ta phải chuẩn bị được tốt, phải đem nhân tố khiến công phu niệm Phật không có lực trừ bỏ đi, công phu liền có thể có lực, liền có thể đạt đến công phu thành khối, thậm chí đạt đến nhất tâm bất loạn. Đây mới là phước báu chân thật, trí tuệ chân thật. Người xưa thường nói, lúc cộng tu nếu có nghi hoặc, xen tạp thì sẽ phá hoại công phu niệm Phật.

Niệm Phật là lấy “nhất tâm bất loạn” làm mục tiêu, “nhất tâm” đương nhiên không dễ gì đạt được, nhưng đối với người thông thường mà nói, thấp nhất của nhất tâm cũng là công phu thành khối, phải nên có thể đạt được. Chỉ cần đạt đến cảnh giới này thì nhất định nắm được phần vãng sanh bất thoái thành Phật.

“Công phu thành khối” chính là không có nghi hoặc, không có xen tạp, không luận bất cứ lúc nào, ở bất cứ nơi đâu, cho dù ban đêm nằm mộng cũng không quên câu A Di Đà Phật, đây chính là kiêu dáng của công phu thành khối.

Ngoài “A Di Đà Phật” ra, tiếp xúc với tất cả người và sự vật, phải thường xuyên giữ gìn cảnh giác cao độ, quyết không để ngoại cảnh làm mê hoặc, dao động. Đây chính

là công phu. Muốn đạt đến công phu thành khối, vì sao ở niệm Phật đường niệm Phật vẫn làm không được?

Có hai loại nguyên nhân: Một là phiền não tập khí từ vô lượng kiếp quá nặng. Tập khí là tri kiến, số đông gọi là thành kiến, thành kiến rất sâu, ý kiến rất nhiều. Đây là một thứ phiền phức. Nguyên nhân thứ hai là không lão thật. Lão thật cũng không dễ làm, người có thể làm đến được lão thật, không luận tu học bất cứ pháp môn nào nhất định cũng có thể thành tựu. Mà phương pháp bổ cứu chính là đọc kinh, nghe pháp.

Bước vào niệm Phật đường, nếu muốn công phu có lực, cần phải buông xả tất cả thân tâm thế giới. Buông xả không được là không tường tận giáo lý, thì phải dùng phương pháp giảng kinh để bù đắp. Trước đây niệm Phật đường không có giảng kinh, nhưng mỗi khi thấp một tuần hương lúc chỉ tĩnh đều có giảng khai thị, dụng ý là giống nhau, chính là giúp mọi người đoạn nghi sinh tín, công phu có lực.

Nhất là trong thời đại hiện tại, thời gian chúng ta nghe kinh ít, nền tảng chưa đủ sâu (cắm gốc chưa đủ), cho dù có duyên ở nơi niệm Phật đường thù thắng như vậy vẫn là sinh phiền não, vẫn là có ý kiến, vẫn là chướng ngại công phu tu học của chính mình.

Do đây có thể biết, kinh không thể không đọc, pháp không thể không nghe, mọi người phải chân thật nỗ lực dụng công.

Buổi 42 ngày 05/02/2023

Bài 42 – Hướng dẫn phương pháp tu trì (Phần 3)

Những đồng tu ở tại thôn Di Đà đều là Phật Bồ Tát, bởi vì đến nơi đây chỉ có một mục đích, chính là làm Phật, **“niệm Phật là nhân, thành Phật là quả”**. Niệm Phật đường nhất định là hai mươi tư giờ niệm Phật không gián đoạn, ngày nào cũng như vậy, năm nào cũng như vậy. Chúng ta là phàm phu nghiệp chướng và tập khí sâu dày, cần phải ngày đêm niệm Phật không gián đoạn, dù thể lực có khó khăn nhưng dù có khó khăn cũng phải khắc phục.

Trước đây, lão Hòa Thượng Đế Nhân dạy học trò của Ngài (người thợ vá nôi), phương pháp niệm Phật chính là “niệm mệt rồi thì nghỉ ngơi, nghỉ ngơi khỏe rồi thì phải nhanh chóng niệm tiếp”. Quyết định không được lười biếng, giải đãi. Đây là vì chính mình, đồng thời cũng là vì chúng sinh. Bạn thành Phật rồi thì liền có thể phổ độ chúng sinh, đây là tự lợi lợi tha. **Hi vọng mọi người tự giác, không cần người đốc thúc.**

Đến niệm Phật đường niệm Phật mặc áo tràng, niệm mệt rồi nghỉ ngơi cũng không cởi áo tràng; cởi áo tràng ra, sợ sẽ ngủ quên, làm trễ nải công phu niệm Phật, mặc áo tràng mà ngủ có thể giúp đề cao cảnh giác, tận lực đề phòng sự lười biếng, giải đãi của bản thân. Ở nơi đạo tràng như vậy tu học, có lý nào mà không thành Phật.

Trong cuốn “Ảnh trần hồi ức lục” ghi chép, Pháp sư Đế Nhân có một vị đồ đệ niệm Phật vãng sanh, trước khi xuất gia ông ấy là một người thợ vá nôi. Người này cả

đời cuộc sống rất khổ cực, trung niên xuất gia, không biết chữ, cũng chưa từng nghe Kinh, thứ gì cũng đều không biết. Pháp sư Đế Nhân chỉ dạy ông một câu “Nam Mô A Di Đà Phật”, nói với ông: “Con chỉ cần liên tục niệm Phật như vậy, niệm mệt rồi thì nghỉ, nghỉ ngơi khỏe rồi lại tiếp tục niệm, tương lai nhất định sẽ tốt”. Ông ấy là người thôn quê thật thà, không có vọng tưởng, tạp niệm, rất biết nghe lời, liền một lòng niệm Phật. Ông cứ như vậy niệm Phật 3 – 4 năm thì thành công. Không có bệnh khổ, biết trước giờ ra đi, sau khi vãng sanh vẫn đứng 3 ngày để chờ Pháp sư Đế Nhân giúp ông lo hậu sự. Đế Lão tán thán ông rằng: “Xem như ông không uổng phí xuất gia! Kiểu đáng nầy của ông, ngay đến rất nhiều vị đại hòa thượng, phương trượng trụ trì, đại pháp sư giảng kinh thuyết pháp cũng không sánh bằng!”. Đây là sự thật.

Trong bộ “Kinh Địa Tạng Kinh Khoa Chú Luận Quán” giảng, **“nhất niệm tự tính, thể nguyên trạm tịch”**. Quả thật mỗi niệm tương ứng với tính thể thanh tịnh, tất cả tác dụng mà tương ứng với tâm tánh, thỉvăng sinh liền nắm chắc.

Đại sư Lục Tổ Huệ Năng nói càng rõ ràng hơn: “Bản lai vô nhất vật, hà xứ nhạ trần ai”, hai câu này là nói tâm thanh tịnh và tâm bình đẳng. Tâm thanh tịnh không nhiễm, tâm địa thanh tịnh, không dính bất cứ một thứ gì, trong tâm “bổn lai vô nhất vật”. Dùng tâm thanh tịnh nhất tâm niệm Phật, nhất định tự tại vãng sanh.

Buổi 43 ngày 10/02/2023

Trong cuốn “Tịnh Độ Thánh Hiền Lục” và “Vãng sanh truyện” ghi chép người tự tại vãng sanh rất nhiều, những người vãng sanh không được ghi chép lại thì càng nhiều hơn. Trong cuốn “Niệm Phật luận” của pháp sư Đàm Hư ở thời Cận Đại, Đàm Lão nói ngài cả đời tận mắt nhìn thấy hơn 20 người tự tại vãng sanh, những người vãng sanh nghe nói thì càng nhiều. Pháp sư Tu Vô là một người nghèo khổ, cũng không biết chữ. Trong pháp hội truyền giới của chùa Cực Lạc ở Cáp Nhĩ Tân, ngài phát tâm giúp đỡ chăm sóc người bệnh. Pháp hội truyền giới vẫn chưa kết thúc, pháp sư Tu Vô đã biết trước giờ ra đi, niệm Phật vãng sanh. Trước khi vãng sanh, ngài nhắc nhở đại chúng: “Nói được mà không làm được không phải là trí tuệ chân thật”.

Cư sĩ Trịnh Tích Tân là một người buôn bán, nghe Đàm Lão giảng kinh thuyết pháp, hoan hỉ tán thán, về sau không buôn bán nữa, học giảng “Di Đà Kinh”, đi khắp nơi vì người giảng kinh, khuyên người niệm Phật. Ông ngồi mà vãng sanh, không có bệnh. Sau khi giảng kinh xong, ông nói với mọi người “tôi phải đi rồi!”, rất ung dung, thật tự tại. Trước đó em trai của ông tưởng rằng ông học Phật đã mê rồi, sau đó nhìn thấy anh trai tự tại vãng sanh, cuối cùng đã hiểu ra. Thế là em trai của ông thật tâm niệm Phật, sau đó 3 năm cũng vãng sanh, chỉ hơi có chút bệnh.

Cư sĩ Trương của chùa Trạm Sơn là một vị nữ cư sĩ, gia cảnh rất thanh bần, chồng làm nghề kéo xe.

Cô làm công quả (làm những việc lặt vặt) tại pháp hội niệm Phật chùa Trạm Sơn, cả ngày từ sớm đến tối Phật hiệu không gián đoạn. Ngày vãng sanh, cô còn một mực dặn bảo người chồng phải chăm sóc hai đứa con nhỏ. Cô cũng biết trước giờ ra đi, không có bệnh khổ, ngồi ở trên giường mà ra đi. Đây là một tấm gương mô phạm cho chúng ta học Phật, không cần phải dựa vào sự giúp đỡ của người khác mà chính mình chân thật nắm chắc phần vãng sanh.

Ngoài ra, Đàm Lão cũng nói đến một học trò của pháp sư Đệ Nhàn là một người thợ vá nồi, cũng không biết chữ. Đệ Lão đưa ông ấy đến một ngôi chùa hoang ở dưới quê Ôn Châu, tìm mấy vị hộ pháp chăm sóc đời sống của ông. Đệ Lão chỉ dạy ông một câu “A Di Đà Phật”, khuyên ông lão thật niệm Phật, niệm mệt rồi thì nghỉ ngơi, nghỉ ngơi khỏe rồi tiếp tục niệm. Ông niệm Phật được 3, 4 năm thì thành công rồi. Ông đứng mà vãng sanh, còn đứng được 3 ngày, thật là tự tại. Đệ Lão tán thán ông rằng: “Ông vượt xa hơn rất nhiều so với những vị đại pháp sư giảng kinh thuyết pháp, phương trượng chủ trì ở các đạo tràng”.

Những người vãng sanh này phẩm vị không phải là Trung Phẩm, Hạ Phẩm mà là “Thượng Phẩm Vãng Sanh” như trên “Kinh Vô Lượng Thọ” đã nói. Họ có thể làm đến được là bởi vì họ buông bỏ được danh văn lợi dưỡng, ngũ dục lục trần. Ngày nay chúng ta không học được chính là vẫn cứ không thể buông được những mê hoặc này, cái khó là ở chỗ này. Phải nên biết danh văn lợi dưỡng, năm dục sáu trần đều là giả, hại chúng ta đời đời kiếp kiếp phải luân hồi sáu cõi, đọa lạc ở trong ác đạo, chịu rất nhiều khổ nạn dày vò.

Buổi 44 ngày 17/02/2023

Chúng ta nhất định phải dùng tâm Chân Thành, tâm Thanh Tịnh, tâm Bình Đẳng, tâm Giác Ngộ, tâm Từ Bi lão thật niệm câu Phật hiệu. Câu Phật hiệu này nhất định phải tương ưng với “Thanh Tịnh Bình Đẳng Giác”, chính là “một niệm tương ưng một niệm Phật, niệm niệm tương ưng niệm niệm Phật”; Nếu không tương ưng thì câu Phật hiệu này liền không có công đức.

Làm thế nào mới tương ưng? Trong đời sống nhất định phải làm đến được “nhìn thấu, buông xả, tự tại, tùy duyên”. Nhìn thấu là chân thật hiểu rõ chân tướng của vũ trụ nhân sinh. Buông xả là buông xả tất cả vọng tưởng, phân biệt, chấp trước.

Câu chuyện vãng sanh của phu nhân Tước sĩ Hà Đông ở Hồng Kông đã khiến rất nhiều người cảm động, cũng định đặt nền móng chân thật đối với (cho) Phật giáo Hồng Kông. Khi vãng sanh, cụ bà đã nói với con trai và con dâu: “Cả đời ta chưa hề có bất kỳ yêu cầu nào đối với các con, nay lúc ta vãng sanh, yêu cầu các con niệm vài câu Phật hiệu tiễn ta vãng sanh”. Việc bà vãng sanh thực tế là khai ngày hội vãng sanh, toàn bộ thân bằng quyến thuộc đều đến đông đủ. Sau khi dặn dò mọi người kỹ lưỡng, cụ nhẹ nhàng ra đi trong tiếng niệm Phật. Cả gia đình tước sĩ Hà Đông đã tận mắt nhìn thấy cụ

bà niệm Phật vãng sanh, sau đó cả nhà đều niệm Phật. Cho nên bà cụ độ chúng sanh thật là cừ khôi (khéo léo), nói đạo lý không thông liền biểu diễn cho mọi người xem, sau cùng bằng cách này đã độ được người cả nhà. Việc vãng sanh của bà cụ đây là trí huệ cao độ, là tấm gương (biểu pháp) tốt nhất. Thế gian này, việc gì cũng có thể làm bừa, làm giả, duy chỉ có việc này không thể làm giả.

Khi tôi cầu học ở Đài Trung, lão cư sĩ Lý Bình Nam thường đem việc này khích lệ chúng tôi, dạy bảo chúng tôi rằng Thế giới Tây Phương Cực Lạc là thật có, người niệm Phật chân thật có thể vãng sanh.

Thiện Đạo Đại Sư nói, những điều Phật dạy chúng ta làm thì chúng ta phải hoàn toàn làm cho được, những điều Phật dạy chúng ta không nên làm thì chúng ta nhất định không thể làm. Nếu có đem những giáo huấn trên “Kinh Vô Lượng Thọ” triệt để y giáo phụng hành, ngày ngày làm theo, một ngày cũng không phạm lỗi, tích lũy công đức này trong ba tháng thì bạn chính là chư thượng thiện nhân, liền nắm chắc được phần tự tại vãng sanh.

Nếu có thể làm trong sáu tháng thì càng tốt (thiết thực hơn). Cứ như thế mà làm, muốn vãng sanh lúc nào thì vãng sanh lúc đó, đứng mà đi, ngồi mà đi, tự tại tùy ý. Đây là một việc lớn nhất của đời người.

Có một số người vãng sanh không tự tại, khi lâm chung còn có bệnh khổ, nguyên nhân chính là họ chưa thể hoàn toàn làm được những điều mà Phật dạy họ làm, những điều Phật dạy họ không nên làm thì họ vẫn vi phạm không ít, đây là nghiệp chướng. Nhưng rốt cuộc đời quá khứ đời hiện tại vẫn còn có một chút thiện căn, khi lâm chung gặp được sự nhắc nhở, trợ niệm của bạn lành (thiện hữu) vẫn có thể vãng sanh.

Buổi 45 ngày 03/03/2023

Ở trong các tình huống thông thường, hai ngày đầu của kỳ Phật thất, tâm vẫn chưa định lại, công phu vẫn chưa có lực. Đến ngày Phật thất thứ bảy, bởi vì Phật thất sắp kết thúc, trong tâm lại phóng túng rồi, cho nên công phu cũng chưa thể đắc lực. Cho nên trong bảy ngày niệm Phật, chân thật có lực là ở ngày thứ năm và ngày thứ sáu. Đây là một hiện tượng rất bình thường.

Nguyên nhân người hiện đại tu học, niệm Phật không bằng người xưa vẫn là ở chỗ không thể chân thật “nhìn thấu, buông xả”. Cái gọi là nhìn thấu, chính là trình độ hiểu biết đối với tình hình đời sống hiện thực; Nếu chúng ta không hiểu sâu sắc, vẫn mê chấp thế gian thì đương nhiên không thể buông xả. Cho nên người niệm Phật vãng sanh phần nhiều là người già 70, 80 tuổi, bởi vì họ đã nhìn thấy nhiều rồi, biết được tất cả pháp thế gian đều là hư huyền không thật, không luận sống trong thuận cảnh hay nghịch cảnh, thời gian lâu nên họ nhàm chán, mệt mỏi, không muốn sống nữa, lúc này buông xả rồi. Đây là một nhân tố rất quan trọng. Nếu cảm thấy cái thế gian này vẫn rất tốt đẹp, vẫn muốn tiếp tục sống thêm mấy năm, thậm chí muốn sống thêm mấy chục năm, mấy trăm

năm thì họ không thể buông xả, vậy công phu làm sao có lực! Phật pháp giảng giác ngộ chính là giác ngộ cái sự việc này.

Người học Phật ở trong quá trình tu học phần nhiều đều gặp phải một vấn đề, đó chính là ở trong niệm Phật đường niệm Phật thì có thể giữ được tâm thanh tịnh, nhưng khi quay trở về chỗ làm việc thì không có cách nào giữ được công phu. Đây cũng chính là kỳ vọng của chúng ta có thể ở ngay trong đời này tu học có thành tựu, đây là một vấn đề lớn cần phải giải quyết sớm.

Công phu không thể duy trì được là do hai nhân tố: Thứ nhất, phiền não tập khí từ vô thi kiếp đến nay quá nặng, không có năng lực để khắc phục; Thứ hai, tâm thoát ly sinh tử không tha thiết. Vì sao tâm thoát ly sinh tử không tha thiết? Vì nhận biết đối với thế gian này chưa tường tận, không biết được thế gian là hư huyễn.

“Kinh Kim Cang” nói “phàm sở hữu tướng, giai thị hư vọng”; “nhất thiết hữu vi pháp, như mộng huyễn bào ảnh”. Chân tướng sự thật ở trên kinh đã nói, chúng ta ở trên mạng hai bên thấy mặt nhau, càng dễ dàng thể hội.

Chúng ta ở trên màn hình mặt đối mặt nói chuyện, đây cũng là “mộng huyễn bào ảnh”, cũng là một loại hư vọng. Có thể từ chỗ này mà thể hội được thì giác ngộ rồi, khi đó mới biết, cho dù chúng ta mặt đối mặt thì vẫn là hư vọng, không phải là thật. Thực tế có hay không? Có, nhưng chúng ta không thấy được. Lúc nào thì có thể thấy được? Dem vọng tưởng phân biệt chấp trước thấy đều buông xuống, xả bỏ được rồi, đạt đến được “nhất tâm bất loạn”, lúc này liền thấy được rõ ràng. Chỉ cần chúng ta đạt đến được “nhất tâm bất loạn”, cảnh giới chân thật tự nhiên hiện tiền, đây là “nhất chân pháp giới” mà Phật pháp đã nói.

Trường kỳ huân tập ở trong niệm Phật đường, hi vọng có thể giữ được công phu, không luận ở bất cứ nơi đâu, ở gia đình, ngay trong lúc đang làm việc cũng đều có thể giữ được tâm thanh tịnh thì mới đạt được mục đích niệm Phật. Ở trong cuốn “Tịnh Độ Thánh Hiền Lục”, cuốn “Vãng Sanh Truyện” chúng ta xem được rất nhiều Bồ Tát vãng sanh Bất Thoái, thời gian niệm Phật phần nhiều là ba năm.

Do đây có thể biết, ba năm liền có thể thành tựu. Thế nhưng tuyệt nhiên không thể nói là họ niệm Phật ba năm thì thọ mệnh đã hết, mà bởi vì công phu chín muồi, có thể tự tại vãng sanh. Phàm là người công phu chín muồi, nếu không vãng sanh mà vẫn còn lưu lại thế gian, chỉ có một lý do, chính là độ chúng sinh.

Còn có một số chúng sinh có duyên với họ, họ có thể giúp đỡ cho nên lưu lại ở thế gian thêm vài ngày.

Nếu không có duyên với chúng sinh ở nơi đây vì có gì không đi sớm một ngày chứ? Chúng ta ngày ngày ngưỡng vọng Thế giới Tây Phương Cực Lạc, ngày ngày niệm A Di Đà Phật, có thể sớm một ngày gặp mặt thì thật quá tốt, vì sao cơ duyên đã đến rồi

mà còn muốn trì hoãn thêm vài ngày? Chúng ta muốn đi nhưng đi không được, nếu có năng lực thì sớm đã đi rồi.